

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 507: Cứ Như Thế Lâu Ngày Thể Hội Được Ý Thú Của Việc Xa Lìa Cả Bốn Câu Mà Nỗ Lực Thực Hành. Thì Liên Có Thể Làm Được “Lúc Ứng Phó Chính Là Lúc Ngồi Nghỉ, Lúc Ngồi Nghỉ Chính Là Lúc Ứng Phó”. Tự Nhiên Hai Bên Đều Không Dính Mắc, Bốn Câu Đều Xa Lìa, Đây Lại Là Pháp Môn Tu Hành Mẫu Nhiệm Nhất

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 044)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cứ như thế lâu ngày thể hội được ý thú của việc xa lìa cả bốn câu mà nỗ lực thực hành. Thì liên có thể làm được “lúc ứng phó chính là lúc ngồi nghỉ, lúc ngồi nghỉ chính là lúc ứng phó”. Tự nhiên hai bên không dính mắc, bốn câu đều xa lìa, đây lại là pháp môn tu hành mẫu nhiệm nhất.】

Bốn câu là “Tứ cú bách phi” thường nói trong Phật pháp, bốn câu này là bốn câu căn bản. Thứ nhất là “Có”, thứ hai là “Không”, thứ ba là “Cũng có cũng không”, thứ tư là “Chẳng có chẳng không”, đây gọi là bốn câu. Bốn câu này tóm thâu tất cả các pháp, thâu nhiếp trọn vẹn hết thảy pháp thế gian và xuất thế gian, thảy đều không lìa khỏi bốn câu này. Từ bốn câu này mở rộng ra thêm, thì sẽ là vô lượng vô biên câu, chứ không chỉ là một trăm câu. Sự bám chấp vào những câu này chính là cội gốc của vọng tưởng chấp trước, Bát Nhã chính là phá vỡ điều này.

“Cứ như thế lâu ngày thể hội được việc xa lìa cả bốn câu”, tức là hai bên “Không” và “Có” đều không trụ. Bản kinh này dạy chúng ta lìa pháp tướng, lìa phi pháp tướng, “phi tướng phi phi tướng” chính là ý nghĩa này. Đạo lý này đã hiểu rõ, chỉ thú cũng đã thể hội được, thì phải nghiêm túc mà làm, nỗ lực mà thực hành nó, nghiêm túc mà làm. Nỗ lực thực hành chính là trong đời sống, trong công việc, trong đối nhân xử thế tiếp vật, cứ như thế mà làm, hoàn toàn y theo đạo lý của “Kinh Kim Cang”, lời giáo huấn của “Kinh Kim Cang”, chúng ta cứ như vậy mà làm. Tuy nhiên bốn chữ phía trước rất quan trọng: “lâu ngày

thể hội”, quý vị mới có thể đạt được thọ dụng. Quý vị phải làm cho thật thuần thực, làm đến mức thật thuần thực thì liền nhập vào cảnh giới này.

Cảnh giới gì vậy? Lúc ứng phó chính là lúc ngơi nghỉ. Lúc tôi đang làm việc, chính là lúc tâm địa thanh tịnh; lúc tâm địa thanh tịnh, chính là lúc tôi đang làm việc. Hoặc giả chúng ta vẫn dùng hai câu nói ở phần trước của “Kinh Kim Cang”: lúc “Vô trụ” chính là lúc “Sanh tâm”, lúc “Sanh tâm” chính là lúc “Vô trụ”. Vô trụ chính là trong tâm sạch sẽ gọn gàng, một trần không nhiễm; sanh tâm chính là mọi việc đều phải đi làm. Lúc làm chính là lúc không ô nhiễm, lúc không ô nhiễm chính là lúc làm, là một chữ không phải hai, “sanh tâm” và “vô trụ” là một chữ không phải hai. Đạt đến cảnh giới này là quý vị đã nhập rồi, đã khế nhập, chúng ta thường gọi là chứng quả, chứng nhập.

Nếu “vô trụ” và “sanh tâm” vẫn là hai việc khác nhau, thì quý vị chưa nhập. Bắt buộc phải dung hợp thành một việc, thì quý vị đã nhập cảnh giới, việc nhập cảnh giới này chính là kiến thật tướng, cũng chính là minh tâm kiến tánh, đã nhập vào cảnh giới của Bồ-tát. Phương pháp để nhập chính là “lâu ngày thể hội”, bốn chữ này rất có ý vị. Nếu như có ý đem “vô trụ” và “sanh tâm” dung hợp lại cùng nhau, quý vị cố ý làm điều đó, thì chắc chắn vẫn là hai việc, tuyệt đối không phải là một việc; tự tự nhiên nhiên nhập vào cảnh giới này, “lâu ngày thể hội” thì nhất định sẽ tự tự nhiên nhiên làm được.

Đoạn dưới nói “tự nhiên hai bên không dính mắc”, tức là không tồn tại mảy may ý niệm nào trong đó. Nếu tôi có ý làm như vậy, là đã trụ tướng rồi; “tôi phải làm theo Kinh Kim Cang”, thì quý vị cũng đã trụ tướng rồi, dứt khoát không được có ý niệm này. Sống cuộc sống như vậy, quý vị chính là chuyển phàm thành thánh; không chỉ là chuyển Lục đạo, mà nói thực ra là chuyển Thập pháp giới thành Nhất chân pháp giới, đã triệt để chuyển đổi rồi. Tự nhiên hai bên đều không dính mắc, bốn câu đều xa lìa, đây lại là pháp môn tu hành mẫu nhiệm nhất. Một câu dưới này, là do tôi thêm vào.